

ДИСКУСІЯ ЗА ВІДНОСИНИ КАТОЛ. ЦЕРКВИ ДО ДЕРЖАВИ І НАРОДА НЕ ВТИХАЄ

МАРШЕЛ ЗНОВА СТАВИТЬ ПИТАННЯ СМІТОВИ, АЛЕ
СЕЙ НЕ ХОЧЕ ВІДПОВІДАТИ.

НЬО-ЙОРК, 18. квітня. — Лист нью-йоркського губернатора Сміта про відношення між католицькою церквою та державою, який сей написав у відповідь на запити нью-йоркського адвоката Маршела, викликає широке зацікавлення серед американського громадянства. Про лист уже заговорили багато людей, як звичайно, одні з похвалами, другі з критикою. Демократи, прихильні Смітові, та католики підносять лист у гору, тоді як другі його критикують.

Самий Чарлз Маршел, котрого отвертий лист до Сміта викликав уся отсю дискусію, написав уже другого листа до Сміта, себто відповідь на відповідь Сміта. У сій відповіді Чарлз Маршел закликає Смітові, що Сміт покірнується в дискусії з ним двома невідповідними засобами. Наперед він висуває часто свої особисті переконання, яких ніхто не може заперечити ні підтвердити, замість того, щоб говорити про загальні переконання католицької церкви.

Відтак Сміт, на думку Маршела, засланяється перед ударом Маршела в сей спосіб, що розкриває артикули католицької віри, а які він як католик вірити повинен, від других заяв про віру, які він не хоче мусити прийняти, а межі якими він зачисляє навіть папські енцикліки. Маршел каже, що та розрізювання не в практичне, бо католики звичайно приймають сі заяви своїх духовних провідників. Католицьку віру треба брати як цілість, а не розділяти її на часті, з котрих одні католики мусит прийняти, а другі може відкинути.

По таких вимогах Маршел наводить довші уступи з підручника католицької віри, виданого Джамом Джосефом Мексеном за апробатою філадельфійського кардинала Догерті, а з яких виходить, що католицька церква ще далі навчає своїх вірних середньовічних наук про висвітлення католицької церкви над держави, про обов'язок голови держави підтримувати католицьку церкву та пересладувати другі віри, і таке інше.

Тепер Маршелові припадає всі, що противилися кандидатурі Сміта або римо-католицькому навчанню. Сміт має заявити, що він не буде відповідати на сей другий лист Маршела. Зате кілька римо-католицьких священників взялося відповісти Маршелові. З них о. Дофі, близький приятель Сміта, об'являє Сміта сим, що мовляв князю Мексена не в широку признана в католицькій церкві (хоч її підтвердив філадельфійський кардинал).

25,000 ЛЮДИЙ НАЙШЛОСЯ ЧЕРЕЗ ПОВЕНІ БЕЗ ДАХУ НАД ГОЛОВОЮ.

12 ЛЮДИЙ ЗГІНУЛО У ВІЛИВІ РІКИ МІСІСІПІ.

МЕМОФІС, Тенесі, 18. квітня. — Ріка Місисіпі та її притоки виділяють зі своїх берегів наслідком уливних дощів у своїх верхах та несуть значення на великих просторах, що ростягаються на кілька стейтів.

У великих тамах, що спирають води вилитих рік, поробилися прізви, які тисячі людей безуспішно пробує залатати. Уряд начисяє, що видив ріки позбавив даху над головою 25,000 людей. Досі нарахowano 12 жертв, утуплених у повені. Маткові шкоди обчислюють на мільони доларів.

ЯКОГО ПОХОДЖЕННЯ БУВ ВАШИНГТОН?

ВАШИНГТОН, 18. квітня. — На 63-ому конгресі Краєного Товариства Дочок Американської Революції виступив з привітом барон Де Картіе, амбасадор Бельгії, та сказав у своїй промові, що предки Джорджа Вашингтона, революційного провідника Америки, походили з Бельгії.

РОСПРАВА ПРОТИ ПАРИ ЛЮБОВНИКІВ-ВЕЙНИКІВ.

НЬО-ЙОРК, 18. квітня. — У стейтвоні суду повіту Кайс розпочалася нині розправа проти пари Снайдерові та Генрі Джона Грея, які на спілку мали вийти дня 20. марта сього року мужа пані Снайдерові.

Суд вразу стурнувся з великою турботою в підборі присяжних суддів. Першого дня розправи перебрали цілу лісту, з якої вибирається присяжних суддів, але на 50 людей не нашали ні одного підходящого чоловіка до аяви присяжних суддів.

СЛОНИ ВБИЛИ ЖІНКУ.

НЬО-АРК, Нью Джерсі, 18. квітня. — В місцевім театрі Прокура виступали в одній акті три малі слони. Коли їх виводили з театру, вони чогось сполошилися. Хоча їх сторожі старалися їх держати, вони кинулися в ділм переполоху на аудію, стратували одну старуху на смерть, та покочилися тяжко одного мушину, при чому й їх сторожам не обійшлося на сухо. Жінку відставлено до шпиталю, але лікарі могли лише ствердити її смерть. Мушина вийде.

ВЕЛИКОДІНА ПИСАНКА

З'явиться в українських хатах в день Христового Воскресення, звеселить наше серце і пригадає рідний край з його гагілками, весною і радістю. Пригадає і кривавий польський наступ, який повела Польща на сам наш Великдень пропам'ятного 1919 року, пригадає наступ армії Галлера і поневолене рідного краю. Пригадає недавню ще славу і живих ще інвалідів, що ту славу творили. А з тим і пригадає нам наш людський і братній обов'язок зложити хоч дрібну жертву і вислати її на допомогу нашим інвалідам. Рідній Школі і політичним в'язням через:

OVYEDNANYE. P. Office Box 411. Philadelphia. Pa.

НОВИЙ КАБІНЕТ В ЮГОСЛАВІІ.

БІЛГОРОД, 17. квітня. — В Югославії утворився новий коаліційний кабінет міністрів з В. Юкичевичем як прем'єром. Кабінет складається з представників радикалів, селян і демократів. Новий кабінет репрезентує всі партії крім варшавської групи Стефана Радіча.

МОДЕРНІЗУЮТЬ НАВІТЬ КО- ЛОНЬСЬКУ КАТЕДРУ.

КОЛОНЬЯ, 17. квітня. — Старинну колоньську катедру модернізують в той спосіб, що вставляють туби, щоб можна було добре чути богослуження. Роблять це одначе так, щоб не зіпсути навіть в дрібнихх теперішнього характеру будови. Тому туби будуть так сховані, що їх ніхто не побачить.

ЗАБИТО ЖІНКУ В АРЕШТАХ.

З львівських міських арештів привезено до загального шпиталю арештантку Марію Кулик з очевидними знаками важкого побиття. Біда жінки акоротилася. Прокураторія почала слідство, бо всі признаки говорять, що жінку побито катками в арештах. Це черговий варшавський злочин польських тюрем.

ОБРАЗА НАЦІОНАЛЬНОЇ ЧЕСТИ.

Редактор константинопольської газети „Ахшам“, Недіседін Садік бей одначено професор соціології в місцевій університеті, засуджений на 5 місяців в'язниці за образу чести турецького жіноцтва, а дуже цікавих мотивів. У його часописі часто повторялися фрази, що численні самовільні звинувачення є наслідком нечесного кохання. Одного разу він помістив ілюстрацію з якоюсь європейською жінкою, на якій сиділи з балюном грудою мішки з налісками „честотливості“, „совісті“, „моралі“. Редакторів не помага оборона, що не торкалось усього жіноцтва; суд добавив у карикатури образу національної чести турки.

НЕВЕСЕЛА ХРОНІКА.

У Стрию різник Давид Корі так сильно вдарив наймичку свого сусіда, Крачевічука, що вбив її на місці. — У Десятині помер від укушення скаженим псом купець Штурм. Якісь селянини, що виїхали до Капсу, виїхали до Капсу, що має безсумнівні дані про те, що царська родина жива. Те саме заявили у Софії другий російський єпископ, Серафим.

ПОДАТОК НА НЕЖОНАТИХ.

Мадярищина хоче цілою силою пари відбудувати духово та фізично; не лише повила до опіку над літературою та мистецтвом... поліційний цензури й ошуче місце на королівській престолі, але насміає всі краї та держави в усім, чим може. Останньою річю є податок на нежонатих, за прикладом Італії. Статистика від 1918 р. доказує, що й на Мадярищині паде автоматично зріст населення: зменшується число шлюбів, а в родинних переважає система одної дитини. В Італії платять податок від 30 року на Мадярищині пересунали сей рішенець на 10 літ пізніше. Зате безлітні родини платитимуть податок. З сього податку створять фонд „нагороду пильності“ для родин, що мають багато дітей.

У ПОЛЬСЬКІМ ВІЙСКУ КРАДУТЬ.

Урядові інтендантери в Лодзі за багато піхли в свою кишеню; старшина Поліовський обвинувачений у розтраті 9000 зол. Десятник коломийського 45 полку Оляк стає перед львівським військовим судом за крадіж 6000 зол., до чого признався, виправдується „нужудо“.

СМЕРТЬ ХУДОЖНИКА Ф. ДАНИЛОВА.

На днях помер у Києві відомий український художник Ф. Данилов після довгої хвороби. Небачив залиши про собі багато надбаних, передосмі картин, що змальовують добу горожанської війни на Україні.

НЕ МОЖУТЬ ЖИТИ БЕЗ ЦАРЯ.

Православний єпископ Тихон відправив у Берлін богослуження за здоров'я Миколи II і членів його родини, закликаючи в церкві своїм вірним, що має безсумнівні дані про те, що царська родина жива. Те саме заявили у Софії другий російський єпископ, Серафим.

МЕКСИКІ І БЕТОВЕН.

Мексик є не менше оригінальною країною як Бетовен композитором. Тому там святкують ювілей його зовсім оригінально: уряд забороняє на програти тяжку всяку музику „джезбенду“, зі одної оркестра не має права своїми диссонансами калотити святу тишу великого композитора. Треба признати, що навіть найкультурніші країни не могли би придумати кращої форми шанування Бетовена.

ПІДМОГА НА МАЩІ.

Нашу багату великодню паску заступає жидом худенька та бідна маца, яку всі православні жиди повинні мати на свято „Песах“. Із жидівської преси довідуємося, що тисячі бідних жидів звертаються до різних комітетів, щоб їм дати підмогу на мацу. А що на таку підмогу треба би на Україні і в Польщі мільйони, то вона прийдє від федеративних жидівських організацій у Лондоні.

НОВІ ПОЛЬСЬКІ СТАНИЩІ.

В Санскаворі будуть на передмісті Гірка костел і римо-католич. захоронку. В тому ж місті набуло „Коло Т. Ш. Л.“ власну реальність при ул. 3-ма, в якій приміщенні бора „Коло“ й окружного союзу „Т. Ш. Л.“ та бібліотека тогочасного товариства.

БАНДИТИЗМ У ПОЛЬЩІ.

В околиці Сянока ствердили, що в бандитизмі нападів брала участь 19-літня дівчина Броніслава Бурнат, із Польні (Березів); вона вбила одну 27-літню жінку.

ПРОТИБОЛШЕВИЦЬКИЙ РУХ НА УКРАЇНІ ЗРОСТАЄ

БУКАРЕШТ, Румунія, 18. квітня. — До Бесарабії вітає з Радянської України багато біженців, які розповідають про нові повстання на Україні і в Полудній Росії. В тім часі, коли комуністи по вулицях Києва чи Одеси парадують і демонструють проти чужих імперіалістичних держав, по других містах приходить до сутини між населенням а червоною армією. Чека мала відновити свою діяльність. З Росії їдуть свіжі транспортні військ в сторону Києва і Одеси. Світли покинувають резерву до воєнної служби, але жовіри не згоджуються, а укриваються по селах, або втікають до Польщі і Румунії.

В КИТАЇ НАСТАВ СПРАВЖНИЙ ХАОС.

ШАНГАЙ, 18. квітня. — Американські кореспонденти повідомляють, що в Китаї доперва тепер починається справжній хаос. Китай має три правительств: в Пекіні, Ганкові і в Нанкіні, але всі ті уряди не багаті вартути, бо їх влада залежить від сил того генерала, який провадить плічичною урядовою армією. Генерали не мають грошей і опечатують банки та забирають готівку, виключуючи через те заміщення в торговлі. Комуністична пропаганда довела низші класи до недовіри супроти багатих, яка тепер дуже часто позбавлена маетки. За те жинуть собі неаде самі комуністичні агітатори, що зайняли місце багатих китайських купців та банкірів. Вони те тепер гарно вб'ються і їздять автомобілями.

Китайські купці видали апель, в яким як неприємні до політики, звертають увагу на економічну катастрофу, яка грозить країні.

НОВИЙ ЯПОНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР.

ТОКІО, 18. квітня. — На чолі нового міністерства станув барон Танака, син служниці феодального лорда Морі. Новий прем'єр зарядив сейчас виплату 30,000,000 ен як допомогу для Тайванбанку, якого банкрутство потягнуло за собою резігнацію попереднього прем'єра Вакасуки.

ЩЕ ОДНА НОТА.

ЛОНДОН, 18. квітня. — Великі держави звернуться шераз до кантоського уряду з новою нотою, в якій будуть домагатися від міністра заграничних справ Чена основилих відповідей на їх домагання. Нота буде коротка і остра. Держави задумують братися разом до санкцій в виді блокади кантоських портів, демонстрації флоту наріш Янгте і окупації кантоської території. Не-є-анкоче, що прийдє до окупації Ганкова, ослуку червоного кантоського уряду.

РИКОВ ЗАЯВЛЯЄ, ЩО ВЕЛИКІ ДЕРЖАВИ ПНУТЬ ДО ВІЙНИ В КИТАЇ.

МОСКВА, 18. квітня. — На всесоюзнім совітським конгресі говорив в присутності 4,000 осіб совітський прем'єр Риков про міжнародне положення, присвячуючи багаті місія чужинської орієнтації інтервенції в Китаї. Риков зазначив, що політика чужинських держав, головню Англії, змагає до викликання другої світової війни на Далекий Сході. Він об'являв китайський народ, зазначаючи, що ревільа, яку переведено в совітських консуляти в Пекіні, була переведена з ініціативи і примусу з боку чужинського дипломатичного тіла, а не китайського уряду. Невистав Англії до совітів подягає головно в тім, що совіти не далися втягнути до протикитайської акції, яку повела Бельгія Британія.

Риков зазначив ризик про поаложження конфлікту з Швайцарією та закликає, що совіти готові взяти участь в розоружній конференції, але будуть домагатися примінення воєнної індустрії та робітничий контроль над державними бюджетами, щоб в той спосіб охоронити держави перед тим, щоб в один цент не йшов на зброєння.

В МАНДЖУРІІ СТІНАЮТЬ ГОЛОВИ КОМУНІСТАМ.

РИГА, 18. квітня. — Російська комуністична преса подає відомості про переслідування комуністів в Манджурії. Подальні п'ятимісяч на програти 15 минут голови 12 комуністам. Коли засуджених вели вулицями міста, несли біля них великий плакат, на яким виділяв напис: Це зрадники, що продавали рідний край більшовікам. За те суд засудив їх на кару смерті. Меч їм нині сегодня готує.

ЛІГА ПОВИННА ВИРІШИТИ АЛЬБАНСЬКУ КРИЗУ.

ПАРИЖ, 18. квітня. — Париська преса закликає англійському міністрові закордонних справ Чемберлену, що він повинен альбанську розв'язку, давши Муссоліні згоду на тираський договір, який дає право Італії вливатися в альбанські справи, коли ходять о плануру теперішнього президента Агмеда Зогу.

Італія обвинувачує Югославію цілком несправедливо о зброєнні і не хоче згодитися на те, щоб її її заклади були провірені міжнародною комісією. Югославія знова побоюється наступу з боку Італії, довела до національної монополії, установавши мікартіанське правління. З такою напруження може легко прийти до вибуху воєнного конфлікту, якому повинна негайно зарадити Ліга Націй, вирішуючи остаточно альбанське питання.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

сонних рабів, що „в стоячій сні... півпротомні і безмежно байдужі". Значить, це знову ніка громада, тільки збіговіще самотніх нуджарів, які так само як і нещасний Данило одним тільки журяться, а саме, чи пан буде гніватися, чи ні. Бо такі люди, як отсі, що їх здебільшого виводить на овид своїх перших оповідань Стефаник, просто не в силі втиснути якоїсь свідомості громади: се не нація, тільки закріпощені момади. І в тому певно один з відеміх рисів у Стефаниковій творчості тому, що тим вона дуже облюбила і так-же тісно зв'язана з „данним часом і простором, як і сюжети народних дум. Але, коли я і роблю Стефаникові закид з того, що наряд в його нарисах ще не дозрів до вершин свідомості себе національної громади, то відштовхує той закид тільки до перших збірок, намічаючи притяг як прегарні спроби змалювання свідомих людей згада-ти вже милою нарис „Лист", „Засідання", „Такий панок" та головні нарис в останній „Землі", а позитив зазначаю, що весь характер Стефаникового таланту, весь напрям його творчості і найглибша основа його артистичної духовності мисли йому досі важко утруднювати той підхід до людини, якого дисципліновано треба, аби малавати що людину в її якості героїско-визвольних змагань. Бо від демомізму до сепарізму, від елементарно злого до елементарно доброго, від світоглядно найглибшої трагедії до світоглядно промісного ідеалізму — всетаки крок дуже великий, дуже важкий, а ніщо і зовсім неможливий. А Стефаниковий світ, хоч і не світ елементарно злого, то проте світ демонічних глибоких і демонічної темряви, і світ найглибшої трагедії. Якеж йому видатися понад цього з усім і без решти? Він же навіть в нарисах збірок „Землі", збір-ки оповідань про наряд, що борється, зберігає повні лі-лію великого трагізму, і так-само потягає відгуками демо-нічного в людини, як і колись. Значить, повної гар-монії демонічного й живо-творного (в людини і в жит-тю) у Стефаниковій твор-чості треба нам швидко до-жити. Але годі притім не за-важати й того, що в демоніч-ній темряві життя, розмаловано-го досі Стефаником, устакан-дається відмітний рис пози-тивний, який навіть найреп-етивнішого його картини додають якогось ледви помітного оре-олу, ореолу — „sit venia dicto" — боротьби за краще. Коли Ле-сика з дітьми бє панюго „Лес-ка на вулиці і відбирає йому до-бро, яке він хотів продати на го-рівку, то вона встала борянка життя. Коли Митро лютиться на свою біду, то він не хоче ставати „д безвольного жер-твом. Коли Іван Діух в „Кам-юно Хресті" — в таку далеку дорогу вибирається, то він хо-че добути нової долі. Коли Гринь Летючий топить Дою, а господар в парсі „Катрусь" не в силі дивитися на те, як не-дуга дочки пожирє все майно в хаті, то і тут є проблєска го-го бунту музичного терпцю проти вської мук, яку такими безсмертними словами зясує Семен у „Клеюних Листках". Та скрізь дається знати у Стефаніка благословенна іск-ра бурі раба проти паня, яке не добувається, зазвичай трю-му що більше багатство, надан-ня чихайх крас художньої стор-ни його творчості такій до-дїл не мало утруднює.

© 1927, R. J. Reynolds Tobacco Company, Winston-Salem, N. C.

Теперішній модерний вік перебір-чивий і курить Кемеля

Теперішній вік є найтяжчий до задоволення — це найбільш перебірчивий вік, який коли був. Тому то цигаретні Кемель тишається поведінкою. Треба справді правдивого тютюну, щоб задовольнити теперішнього курця, а Кемель є роблені з найдобришого ростючого тютюну, позначено знаме-ного. Теперішній курець є в праві домагатися Кемеля; позаяк нема ліпших цигарет, без згляду на ціни.

Хочаби закурити з приємністю, треба мати Кемеля — вибір мо-дерного світа. Кемель це пова-доброту, все приємні, гадки і легкі. Теперішній вік показує до-рогу до вдоволюючого курення — ЗАКУРИТЬ КЕМЕЛЯ!

РЕЦЕПТА.

Лікар (до шукаря, що проковтує мечі): Не проковтуйте ні як кавалерійських шабел ні багнетів. Можете ще лише проковтати малесенькі десертні ножки задля продовжу-вання вашого заняття.

ЖИДІВСЬКІ КОЛЬОНІ У КРИМУ.

Перші жидівські кольонії у Криму з року 1923 займали з початку 15,000 десятин простору. Тепер є вже у Криму понад 40 жидівських кольоній, що займають 25,000 десятин простору. На найбільші роки передбачено дальші місця для жидів-ської колонізації у Криму.

Ів. Німчук.

Олександр Мишуга як мистець і людина.

СПРОБА ХАРАКТЕРИСТИКИ.

Олександр Мишуга — ви-нікова постать як мистець і лю-дина. Виймає з того погляду, що його незрівняний тено-рний голос і його благородна, ніжна душа й чутке, вразли-ве серце дозволяли йому твори-ти з одного боку мистецькі ре-зультати справді найвищого рів-ня, а з другого — дла-добро-дїяства тавалої вартості і не-вничюї слави. Це був дійсно один з наших найбільших ми-стців співу і один з найкрас-ших, найбільш ямухих україн-ських громадян.

Нинішнє наше покоління ма-ло або й нічого не знає про мистецьку кар'єру й небувалі мистецькі успіхи Олександра Мишуги. Причиною цього те, що О. Мишуга примушений був з відомих причин працю-вати ціле життя на чужих сцен-ах, а також те, що наша „су-спільність" не дїлила до зро-зуміння того, що таке культ-явання в народі і не навчався лєкати й ширити його в на-шу глядичну покілоліну. Не-хайже хоч ціні кілька стрічок нагадає нашому поколінню славу і заслуги того артиста з Божої ласки і великого грома-дянина.

Передтим кілька дат з його життя.

Ол. Мишуга уродився в 50-их роках мин. століття у Ви-ткові Новім, радехівського пові-ту. Був учеником учительської семінарії у Львові, де вихова-вся з бурі Старовітніського

інституту. Там пізнався на його голосі і завдяки людям доброї волі він міг вийхати до Італії на науку. Таким чином став він співаком італійської школи, але згодом виробив со-бі свою власну систему співан-ня й орудування голосом, у що втаємничував на старості літ цілий гурт молодих адептів співу, ведучи спеціальну шко-лу оперового співу в Варшаві. Виступав у різних операх, але найдовше, майже постійно працював у польській опері у Варшаві, ставши її гордістю і славою й полонивши весь му-зикальний загаль того міста.

В чомуж криється тайна мис-тецьких успіхів Мишуги? Який був його голос?

Сучасники Мишуги, що мали нагоду його чути і подивлятися, вважали його голосом, що тай-ни його успіхів слід шукати не тільки в якості, дїявств, унічності й рідкості краси його голосу, але також у відважно-ї, інтерпретації співаного слова. Мишуга не тільки співа-в, але й перекладав ролю свого героя. Оповідати, що кожний виступ в опері асорувався його так, що він після того вже не міг уявити занести і навіть не пробував класти до ліжка. Так міг співати тільки справж-ній мистець-творець!

Зрозуміло, що в своїх часі-буху не його спривовані всі й серія пілот музикальної го-мади, всіх тих, що його хочби чули. Ще нині горять очі

у тих, що оповідають про енту-зіастичні овації після виступів Мишуги, про його великі трі-умфи й нечувані звукові ефек-ти, що їх він осягав. Його від-творення і переживання на сцені з якоюсь дивною сіло-тю переносилися на слухачів, як разом з ними плакали, горюва-ли і раювали, переживали гли-бокий його ролі. Ледви чи багато співаків відтворювало таку дивну атмосферу на сазі, як незабутній Мишуга. А вже в гробовій мовчанні і в пави-чому напруженні чекала пуб-лика той хвіл, коли її люби-ме, значне ту улюблене, соло-ду, голову поповисує арію...

А після того гураган оплесків, одушевлени оклики, світи. Не-забутній хвіл!

Мишуга вмів, як мало хто, стилізувати контрасти і фразу-вати з незвичайною легкістю і м'яккістю. Техніка його від-ку була незрівняна, голос його плив, задавався, з самого серця. Коли до того додати високу музичну культуру, яко-ю він відзначався, то матимемо перед собою образ Мишуги-артиста.

З його найбільш відомих краєвці слід відмітити краєв-ця Рауля, Ліонеля, Трубадура, Вільгельма, Юнтка. Харак-теристичний його мистецький псевдонім: Філіпп, що під ним він виступав в операх; цей псевдонім обрав він собі в па-мять свого батька Філіппа —

це дуже вимовно свідчить про його привязанню до своєї ро-дини. Ця примета його харак-теру не дала йому потонути в чужому морю, як це було з бо-гатыми визначними людьми, що вийшли з нашого народу.

На українську суспільність ді-лали глибоко пісні Лєсенка в його інтерпретації (Мені оди-наково!), його улюблена „Пома-різа наша доля" й ін., що їх він співав на Шевченківських свя-тах то-що. Останній його вист-уп на нашій естраді мав місце в часі ювілейного Шевченків-ського свята 1914 р., на якому він співав у Спортивній Палаті у Львові.

Про Мишугу як людину і гро-мадянина сказано вже дещо вище. Він мав вразливе на лю-дську недолу, просто золоте серце, яке жило всім болями, надіями й радощами нашого народу. Відгукувався на всі на-ші потреби загально-націо-нального характеру, спеціаль-но опікувався нашими музич-ними товариствами і реміси-но-промисловою бурсою у Львові, на яку давав постійні кошти жертв. Підмогав та-кож українськ-видавничству, у своїх Витківі допоміг збу-вати церкву, словом — усі свої великі сили заробітки відда-вав на народні цілі. Ще на ко-роткий час перед своєю смер-тю прислав на руки моті з Ше-вції, де заробляв лекціями спо-ру, більшу жертову на україн-ські сироти в Галичці.

Для повноти характеристики О. Мишуги додаю, що він був великим ідеалістом; учи-ном глибоко-віруючим. Лю-дини першого українськ-го патріотизму до св. землі па-мятають добре, як по дорозі

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЯК НАРІД РОЗУМІЄ КОНКОР-ДАТ І ЦЕЛІБАТ.

Про багато справ говорить наш народ в Америці. Про на-родні діла, і про народні шко-ли, і про висилку делегації на радянську Україну, і про збір-ки на ріжкі старокраєві цілі, і ю-ває великих українських ді-ячів, як Шевченка й Франка і та-кі про своє американське жит-тя, про робітничтво і про бі-знес, і про багато а багато других справ.

Та все таки, о скільки я чуо, справа церкви не втихає. Як я бачу з розмов, люди чита-ють про сю справу не лише газети, але й книжки. З роз-мов з ріжними людьми вид-но, що вони таки добре зя-лися до читання української історії, бо знають, що мину-шина нашого народа може їх багато навчити.

Історія українського народа до-казує тим, що її читають, що все те, що тепер вороги вті-вають з українським народом, се не почалося нині, але має свою давню минувшину, має гейби своє коріння в да-лекій глибині. Ми читаємо в газетах про польські за-ходи сполучити наш наряд, про ріжні цілібати й кон-кордати, але як читаємо істо-рію, то бачимо, що ці захо-ди до сполучення нашого на-роду заповідали ще польський Єзуїт Петро Скарга й польсь-кий король, а його ученик Жи-монт Третій, коли вони спро-ваджували на Литву Єзуїтів та розпускали їх як гончі собаки по лісі, на всю Україну. Коли польський уряд і польські еп-ископи та польські єзуїти на-тискали православних Україн-ців робити унії з Римом, то вони вже тоді мали надію, що може колись при допомозі унії ім удасться сполучити й за-лишити наш наряд. З їх намі-рів видно, що унія для них се лише перехідний стан, який вони скорше ціпніше скасувати, а на її місце ставити заповіді латинства, вже не ламідуване українськими православними обрядом.

Нам якраз пришлося жи-ти в той час, коли се про-бують робити. На те Польки до св. гробу він співав у поході величє: „Тебе Бога хвалим", що робило на всіх глибоке, потрясаюче враження. Пять літ минуло з того часу, як не стало нашої гордості і слави — великого меншета українського народу, що шедрою рукою обдїляв усіх на право і лїво, хоч сам же незвичайно солідно і скромно, відмовляю-чи собі навіть найнебідніших річей. Нестало того, що витис-нув неодиу слозу зворушення з людських очей підчас своїх виступів, але й утер неодиу слозу гора з очей потребую-чих і терпчих. Нехай же па-мять Олександра Мишуги живе в серцях українського народу по всі часи!

(В ті роки виступав в со-борі св. Юра заходом Реміси-но-Промислової Бурси у Льво-ві) поминальне богослужєне з панакхидою, підчас якої зби-рали жертову на Ремісичу Бу-ру („Діло").

ДО ВСІХ ДОПУСКАТЕЛІВ. Прощемо авторам собі: 1. — Брешли і читали. 2. — Лише однієї сторони шперу 3. — В кожному подивляти на прав-ний міст. 4. — Пастка тільки про річ яка-го усього загально читачів, або баж-го значної часті. 5. — В дописи нікого не пере-казувати бачи і писати вступ. 6. — Не лїзти нікого особств, а не нападати, ані не запитати. 7. — Не жалити авторів, що до-че сподівалися написати на кілька м-т (коли б дуже потребує, може з себе оставити листок).

8. — Не писати „дїячів" дописів з доміанам „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає. 9. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

10. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

11. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

12. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

13. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

14. — Не присилати до редакції ста-тї і дописів, не надіславши до форм-ко беззастовно комо вмісту; а до то-го ж не владати авторам, щоб не-писати „свєчас" помістив, бо се зазвичай тільки пошук, що до-че сподівалися написати і хоч, що ре-дація се надолукає.

зробили конкордат з Ри-мом, щоб українські уні-ятські єпископи й священи-ки були віддані під владу поль-ського уряду. Відтак стали ка-сувати всі права, які мала уні-ятська церква після тих кон-кордатів, які підписано підчас унії. Заводять тепер приміром цілібат, хоч в унії обшїно, що уніятська церква має бути звільнена від обов'язку ціліба-ту. Заводять тепер календар, хоч в унії обшїно уніятській церкві право держати старо-го календаря, як вони захочуть. І так поступено думають позоси-ти всі права унії, аж поки а унії не стане й саду, а всі У-країнці стануть латинниками, а ставши латинниками, стануть також і Польяками.

Здавалосьби, що проти та-ких заходів повинні повстати передові свєщеники уніят-ської церкви. Деякі справді повстають, але не всі. Найшли-ся серед свєщеників уніятської церкви такі люди, які готові дозволити на знищення всєй уніятської церкви, коби лише-нь вони мали тогту парохію. Як у часи Христа Юда продав сво-го Учителя, щоб лише-нь ді-стати 30 срібних, так нині, сту-чаються нові Юди, які за поса-ду, продають Польщі свою уні-ятську Україну та свою церк-ву, який вони обшїли служи-ти.

Але Юди не вдалося його ді-ло. Власне своєю зарадою він причинився немало до поши-рення християнства. Через кров Учителя, щоб лише-нь ді-стати 30 срібних, так нині, сту-чаються нові Юди, які за поса-ду, продають Польщі свою уні-ятську Україну та свою церк-ву, який вони обшїли служи-ти. Але Юди не вдалося його ді-ло. Власне своєю зарадою він причинився немало до поши-рення християнства. Через кров Учителя, щоб лише-нь ді-стати 30 срібних, так нині, сту-чаються нові Юди, які за поса-ду, продають Польщі свою уні-ятську Україну та свою церк-ву, який вони обшїли служи-ти.

Григорій Бардак, Бруклін, Н. Я.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Огонь підпалюється. Бу Грома-ди України у Луцері Конрад (око-лиця Бєсєр, П'я), щоб були а-систи стримати з усімими підпал-юваннями на день 15. мая, 1927, тому, що того дня відбувається СВЯТОМИ-КОШЕВІ В ЧЕСТЬ ТАРАСА ШЕ-ВЧЕНКА в Гайска Австралія в Мел-бурн, Па. Програма буде оголоше-на пізніше в укр. часописі. 9-12 Мирон Сохлякський, управителі.

ПОЗІР! — PALMERTON, PA.

ЗАХОДОМ БРАТСЬКА СВ. О. НИКОЛАЯ, від. 369 Укр. Нар. Союзу — відбувається

ВЕЛИКИЙ БАЛ

В ПОНЕДІЛОК, 25. КВІТНЯ 1927

В ГАЛІ УТРОБСЬКІЙ. Початок о годїні 4. порохудини.

Вступ для мушун 50 центів, для мешчин 25-центів.

На сей бал запрошуеться всіх до мисленної участі.

Комітет: 91

БАНКІТИР УМЕР.

смерть в міському місті

на три дні.

Виступав в сім уторні 14 годин.

Ціна 35 центів.

Вамовисна скарта до мислен-ної „Свобода".

„Свобода".

© Grand Street, January 1927, N. Y.

